

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **E. K.**,
w przedmiocie wyroku łącznego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 9 stycznia 2025 r.
zażalenia wniesionego przez skazanego
na postanowienie Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 16 maja 2024 r., sygn. akt V Ka 966/23,
nieuwzględniające wniosku o przywrócenie terminu do złożenia kasacji
od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka
966/23,
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie
z dnia 29 września 2023 r., sygn. akt III K 683/23,
na podstawie art. 430 § 1 k.k. w zw. z art. 528 § 1 pkt 3 k.p.k.

postanowił:

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Lublinie nie uwzględnił wniosku skazanego o przywrócenie w trybie art. 126 k.p.k. terminu do złożenia kasacji, podnosząc, że powołane okoliczności nie wpisywały się w podstawę określoną w tym przepisie. Powyższe postanowienie (wraz z pouczeniem) zostało

skazanemu doręczone w dniu 6 czerwca 2024 r. (k. 309). Następnie w dniu 12 czerwca (k. 342) skazany złożył na to orzeczenie środek odwoławczy, który jednak mimo, iż został przyjęty, nie mógł podlegać merytorycznej ocenie, gdyż jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Stanowi o tym art. 528 § 1 pkt 3 k.p.k., który wyłącza możliwość wniesienia zażalenia na rozstrzygnięcie odmawiające przywrócenia terminu do złożenia kasacji. Powołany przepis stanowi *lex specialis* wobec przepisu przewidującego zażalenie na tego rodzaju decyzje w toku procesu (art. 126 § 3 k.p.k.). Nie ma zatem w tym przypadku zastosowania reguła określona w art. 126 § 3 k.p.k., dopuszczająca zażalenie na odmowę przywrócenia terminu, gdyż ustawodawca w tzw. postępowaniu „okołokasacyjnym”, wyłączył możliwość wnoszenia zażalenia na odmowę przywrócenia terminu do wniesienia kasacji (por. treść art. 528 § 1 pkt 3 k.p.k.). W tej sytuacji, w odniesieniu do złożonego przez skazanego środka odwoławczego, zmaterializowała się podstawa określona w art. 430 § 1 k.p.k. obligująca Sąd Najwyższy do pozostawienia tego środka bez rozpoznania, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Z akt sprawy (zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 309) wynika, że skazany wraz z treścią postanowienia otrzymał pouczenie. Brak jednak w aktach odpowiednika pozwalającego ustalić treść tegoż pouczenia. Zakładając jednak, że mogło być ono wadliwe, a zatem wskazywać, iż od postanowienia z dnia 16 maja 2024r. zażalenie przysługuje, to i tak nie miałoby to wpływu na obecną ocenę warunków formalnych środka odwoławczego. Błędne pouczenie nie może kreować dla strony uprawnień, których prawo nie przewiduje. Z powołanych powyżej przepisów wynika jednoznacznie, że w niniejszej sprawie skazanemu zażalenie nie przysługiwało. W konsekwencji wniesiony środek odwoławczy, który został niezasadnie przyjęty, nie mógł podlegać rozpoznaniu.

ł.n

r.g.

